

се губѣха платната
всѣка вечерь
и мачтитѣ изчезваха далеко,
но ние бѣхме ослѣпѣли вече.
За менѣ това е минало—неважно,
но ний дѣлѣхме сламения одѣръ
и тебе чувствамѣ нужда да разкажа
какъ вѣрвамѣ азѣ и колко днесъ съмѣ бодѣръ.
Това е новото, което ме възспира
да не пробия

своя

слѣпоочникѣ.

То злобата въ сърцето

трансформира

въ една борба,

която

днесъ

клокочи.

И то ще ни повърне Филипинитѣ
и едритѣ звезди

надѣ Фамагуста,

и радостѣта

помръкнала въ сърцето

и мъртвата ни обичъ къмѣ машинитѣ,

и синята безбрѣжностъ на морето,

където вѣтъра на тропика се чувства.

Сега е нощъ.

Машината ритмично

припѣва

и навѣва топла вѣра.

Да знаешъ ти живота какъ обичамѣ!

И колко мразя

празнитѣ

химери ...